

om hvorledes krypterede data oversættes, det vil sige at selve dekrypteringsnøglen skal forefindes som en del af beskrivelsen.

Bekendtgørelsen om statsautoriserede og registrerede revisorers erklæringer m.v. forudsætter i § 4, stk. 4, at revisor oplyser i konklusionen, hvis virksomhedens beskrivelse af bogføringssystemet i henhold til forslagets § 14 er mangelfuld eller helt mangler.

Til § 15

Bestemmelsen er overført fra den nugældende bekendtgørelses § 20. I forhold til den eksisterende bestemmelse er forslaget dog udvidet, således at myndighedernes adgang til regnskabsmaterialet også omfatter adgangen til vederlagsfrit at få omregnet transaktioner i fremmed valuta, herunder euro, til danske kroner samt oversættelse af interne bilag og systembeskrivelser til dansk. Bestemmelsen giver ikke ret til at kræve oversættelse af eksterne bilag.

Den tidligere bestemmelse var desuden afgrænset til at gælde de situationer, hvor regnskabsmaterialet var opbevaret på elektronisk medium eller lignende. Forslaget er udstrakt til at gælde uanset opbevaringsmedium, selvom det må forventes, at bestemmelsen nok fortrinsvis vil blive benyttet i de tilfælde, hvor den bogføringspligtige opbevarer regnskabsmaterialet på edb-medium.

Kravet om udskrivning i klarskrift medfører, at offentlige myndigheder kan kræve en udskrivning på papir eller mikrofilm. Er den bogføringspligtige og den offentlige myndighed enige herom, kan kravet dog opfyldes ved, at den bogføringspligtige udleverer en elektronisk kopi af materialet til myndighederne.

Bestemmelsen forudsættes i et vist omfang anvendt i forbindelse med efterforskning af økonomisk kriminalitet, skatteansættelser og andre situationer, hvor myndighederne - eventuelt efter retskendelse - har en ret til at kræve indsigt i virksomhedens regnskabsmateriale. Hjemlen til at kræve indsigt i en virksomheds regnskabsmateriale vil ikke skulle benyttes af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen i forbindelse med styrelsens konstatering af overtrædelser af bogføringsloven, fordi årsregnskabslovens § 64, stk. 2, allerede indeholder hjemmel til at indkræve sådanne oplysninger.

Forslaget indeholder ikke en selvstændig ret for myndighederne til at få adgang til regnskabsmaterialet. Bestemmelsen har således kun virkning, hvis myndighederne i henhold til anden lovgivning eller ved retskendelse har ret til regnskabsmaterialet. Forslaget giver derfor i sig selv ikke ret til f.eks. at fjerne regnskabsmaterialet fra virksomheden.

Den bogføringspligtige er efter bestemmelsen forpligtet til at efterkomme ønsket fra offentlige myndigheder, såfremt myndighederne i øvrigt er berettiget til at kræve indsigt i virksomhedens regnskabsmateriale. Det foreslås lovfæstet, at den bogføringspligtige skal kunne opfylde en sådan anmodning hurtigst muligt og med hensyn til materiale fra udenlandske aktiviteter senest indenfor 1 måned. Dette indebærer, at bogføringen skal tilrettelægges, så denne frist normalt kan overholdes. I den konkrete situation kan en berettiget myndighed naturligvis altid fastsætte en længere frist til at efterkomme anmodningen.

Til § 16

Forslaget bestemmer i stk. 1, at overtrædelse af loven kan straffes med bøde. Bemyndigelse til at straffe overtrædelser af årsregnskabsreglerne i den bekendtgørelse, der bemyndiges i § 18, findes i stk. 2.

Eventuelle overtrædelser af reglerne kan navnlig konstateres af told- og skattemyndighederne i ligningsarbejdet. De kan i disse tilfælde anmelde overtrædelse til politiet.

I forhold til overtrædelser af den nugældende bekendtgørelse kan simpelt uagtsomme overtrædelser af loven også straffes, jf. her straffelovens § 19. Tidligere var grænsen grov uagtsomhed.

Endvidere er det i stk. 3 bestemt, at også juridiske personer såsom selskaber m.v. kan straffes.

Efter stk. 4 udvides forældelsesfristen vedrørende strafansvaret til 5 år. Denne udvidelse i forhold til hovedreglen på 2 år, jf. straffelovens § 93, skyldes, at overtrædelser af bogføringsloven ofte først vil kunne opdages flere år efter regnskabsperiodens udløb.

Til § 17

Forslagets § 17 åbner mulighed for domstolene til i forbindelse med en straffesag at bestemme, at den virksomhed, der har forsynet sig, slet ikke må opbevare regnskabsmateriale i udlandet. Denne adgang er givet for at give domstolene et sanktionsmiddel, f.eks. hvor andre midler anses for at være for indgribende ud fra proportionalitetshensyn. Det er til en vis grad en nydannelse, fordi sådanne beføjelser ikke er almindeligt anvendt her i landet. Der vurderes imidlertid generelt at være et behov for en bred vifte af sanktionsmuligheder i forhold til forskelligartede økonomiske forbrydelser. Forslaget skal i øvrigt ikke udelukke, at overtrædelse af opbevaringsreglerne kan føre til egentlig straf, hvis den er tilstrækkelig grov eller der er tale om gentagelsestilfælde.

Forslaget indeholder regler om og vil komme på tale i situationer, hvor den bogføringspligtige på